

DNEVI POD ROŽNIKOM

Novak je svoje spomine na otroška leta strnil v zanimivo in zabavno pripoved. Avtobiografija je izšla ob pisateljevi petdesetletnici, leta 1994.

Na dvorišču domače hiše leta 1956. Bogdan star 12 let in zaljubljen do ušes.

»Navadno se začenjajo takšne pripovedi s stavkom »Bilo je nekoč«. Toda to so spomini na srečne trenutke mojega otroštva, zato stavek »Bilo je nekoč« lahko spremenimo v »Bilo je nekoč in je še danes«. Kajti vse tisto, kar je nekoč bilo, živi še danes v nas in z nami. Ljudje se nasploh radi spominjamo srečnih trenutkov svojega življenja. Navadno menimo, da je bilo teh trenutkov zelo malo. Najprej se moramo naučiti tega, da so srečni trenutki največkrat zelo drobni in skriti. Potem se bomo nenadoma zavedeli, da jih je bilo zelo veliko tudi v našem življenju, le da jih nismo znali poiskati. In ko se bomo naučili iskati srečo v preteklosti, se bomo začeli veseliti drobnih radosti in nenadoma bomo začutili, da se nam srečni trenutki dogajajo zdaj, ta hip, in da smo jih postali sposobni zaznavati. Morda se bomo tedaj zavedeli, da živimo pravzaprav srečno življenje.«

(odlomek)

Oče s svojo mamo Marjeto, drago babico iz Beltinec.

»Vsako poletje smo se kmalu po koncu šole odpeljali v Prekmurje k stari mami. Nikoli nismo rekli, da gremo k sorodnikom, nismo govorili, da gremo v Prekmurje, temveč smo vedno dejali, da gremo k stari mami. Čeprav smo imeli tam še stričeka, strino, štiri bratrance in eno sestrično, je bilo Prekmurje in vse tam čez Muro za nas samo stara mama.«

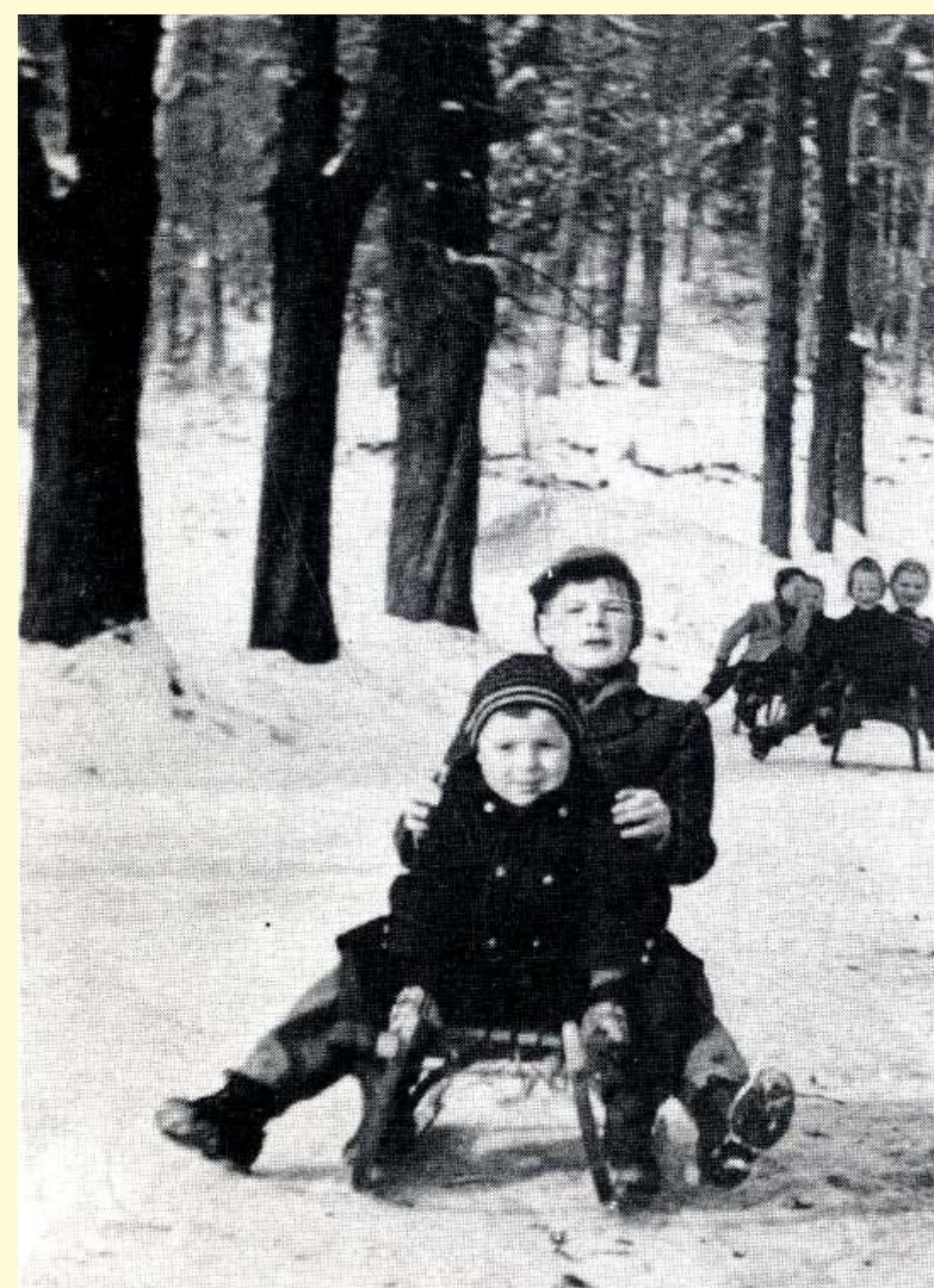
(odlomek)

»Sestra je bila najmlajša in je vedno trdila, da bo šerif. Ker je rasla v družbi štirih fantov, se je obnašala in govorila kot mulc: bom šou, tem prtegnu, tem na gobec itd. Najrajši je hodila naokoli prepasana s širokim pasom, za katerim je imela pištolo, na glavi pa kavbojski klobuk. Tudi pločevinasto šerifovo zvezdo sem ji moral urezati iz pločevine. V šoli se je kljub prvemu odporu kmalu vživela. Prišla je domov in ponosno povedala: »Sm pršou u razred, vidm dmi prpraulajo zasedo. Lužar pa še eni mulci. Sm Lužarja z ruksakam po buč, družga sm z nogo u trebuh in tretga s pestjo po nos.. Jim bom že dau, so se razbežal k vrabci!« Sestra je pozneje postala profesorica slovenščine, a to le za kratek čas. Zdaj je novinarka in pisateljica.«

(odlomek)

Bogdanova družina februarja 1952. Z žogo v roki je sestrica Neta, pozneje Meta, Šerif, kot so jo klicali doma.

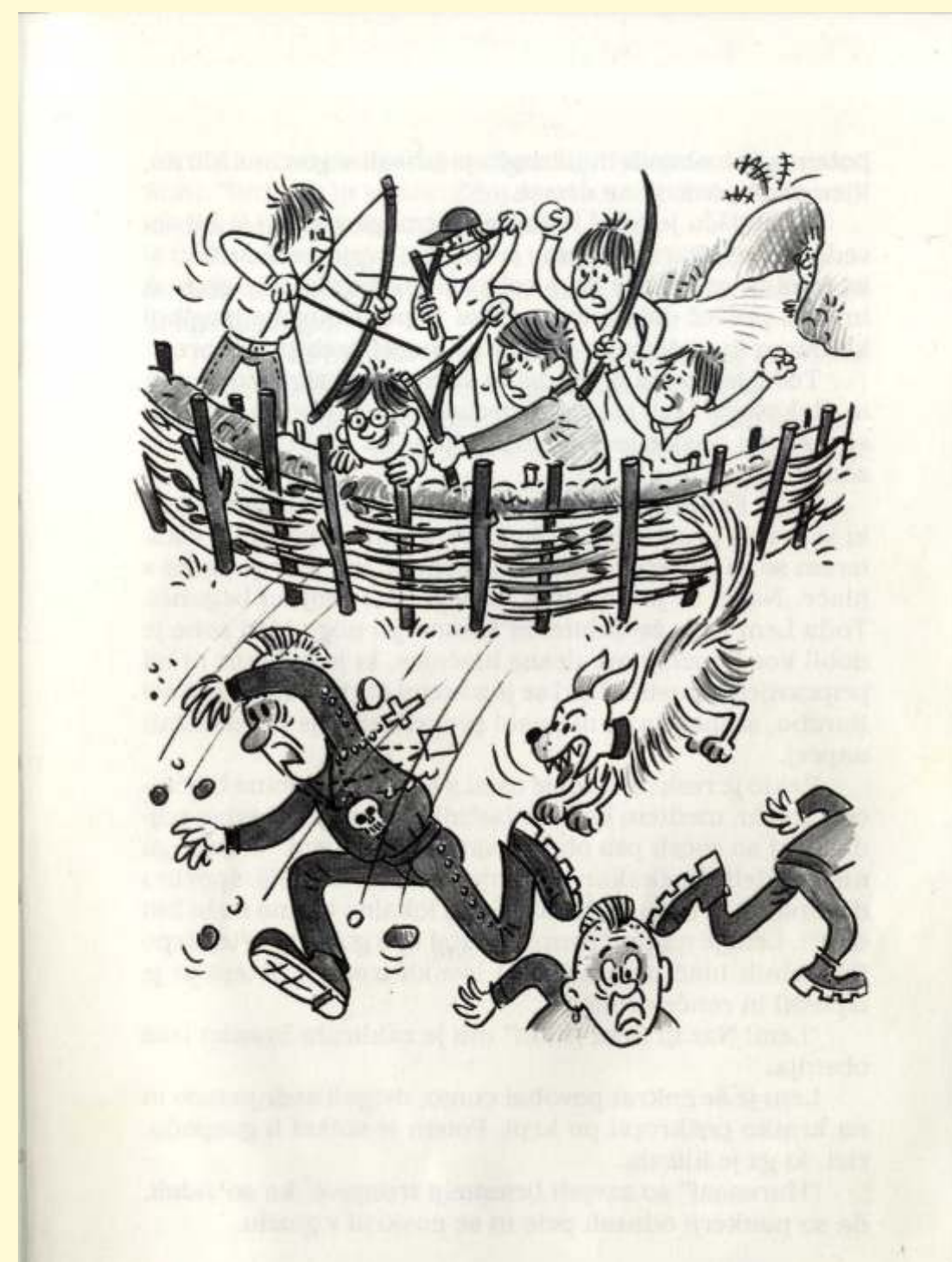
Na Strelišču. Nekdanje vojaško strelišče pod Rožnikom je bilo zadnji odsek sankoške »smrtne steze« z vrha Rožnika čez gozd. Februar 1953.

S prijateljico Vidko Hrovatin, klicali so jo Tč, pred domačo hišo v Rožni dolini.

SPOPAD NA ROŽNIKU

Spopad na Rožniku je druga knjiga naše priljubljene zbirke Smeltonska banda. Z njo pisatelj nadaljuje svojo pripoved o bandi iz Smeltonije, ki ima svojo trdnjavo na Rožniku. Zanj izve šišenska tolpa in si jo želi prilastiti. Vname se bitka med bando in tolpo. Ko kaže za bando že zelo slabo, poseže vmes Branka in na poseben način reši fantovsko čast. Zraven je seveda stari junak – zlati prinašalec, kuža Lem.

ilustrator Borut Pečar

